

РЕШЕНИЕ

№ 3171

гр. София, 15.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Теодора Анг. Карабашева

при участието на секретаря Мария Т. Методиева
като разгледа докладваното от Теодора Анг. Карабашева Въззивно гражданско дело № 20231100503042 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и следв. ГПК.

Образувано е с въззивна жалба, подадена от „Софийска вода“ АД с ЕИК: 130175000, срещу решение № 387/09.01.2023 г., постановено по гр.д. № 5280/2022 г. по описа на СРС, ГО, 53-ти състав, с което са отхвърлени предявените положителни установителни искове с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД вр. чл. 198 ЗВ вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, с които да се установи, че М. С. Л. с ЕГН: ***** дължи на „Софийска вода“ АД сумата от 2 300.50 лв. – цена за потребена вода по клиентски № 2800044021 за периода от 11.10.2017 г. до 13.06.2021 г., ведно със законната лихва от 02.02.2022 г. до изплащане на вземането, както и за сумата от 457.05 лв. – мораторна лихва за периода от 11.11.2017 г. до 13.06.2021 г.

В жалбата се навеждат доводи за неоснователност и необоснованост на съдебното решение. Твърди се, че ищцовото дружество е доказало качеството „потребител“ на ответницата чрез представената справка от Служба по вписванията – София. Не се релевират доказателствени искания. Моли се за отмяна на първоинстанционния акт и постановяване на друг, с който исковите претенции да бъдат уважени в цялост. Претендират се разноси.

В законоустановения срок по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от М. Л., подадена чрез процесуалния □ представител – адв. И.-А. Н. – САК, в който се излагат съображения за неоснователността на последната. Изтъква

се, че първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно и моли последното да бъде потвърдено. Не се правят доказателствени искания. Претендират се разноси.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата, при съобразяване с постановките на Тълкувателно решение № 1 от 9.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Обжалваното решение е валидно и допустимо в обжалваната част. По същество същото е правилно, поради което на основание чл. 272 ГПК въззивният съд препраща към мотивите на първоинстанционния. Съобразно чл. 272 ГПК, когато въззивният съд потвърди първоинстанционното решение, мотивира своето решение, като може да препрати и към мотивите на първоинстанционния съд. В случая, при обсъждане само на оплакванията по въззивната жалба с оглед чл. 269, изр. 2 ГПК, настоящият съдебен състав намира, че крайните изводи на двете инстанции съвпадат. Възприема фактическите и правни констатации в обжалваното решение. В настоящото производство не са представени нови доказателства.

В изпълнение на задълженията си да обсъди всички доводи и възражения на страните и да изложи свои собствени мотиви по съществото на спора, въззивният съд намира следното:

За да отхвърли предявените по реда на чл. 422 ГПК установителни иски по чл. 124, ал. 1 от ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. с чл. 198о, ал. 1 от Закона за водите и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, първоинстанционният съд е приел, че по делото не се установява, чрез представените писмени доказателства, че ответникът е титуляр на партидата на процесния имот, макар да е установено чрез представената справка от имотния регистър, че същият е собственик на имота. Приел е, че от представената справка не се удостоверява право на собственост и че последното не представлява титул за собственост.

Така посочените изводи не се възприемат от настоящия състав.

Съгласно чл. 193 от Закона за водите /ЗВ/, обществените отношения, свързани с услугите за водоснабдяване и канализация, се уреждат със Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/, при спазване изискванията на този закон. Според нормата на чл. 1, ал. 2 от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/, водоснабдителните и канализационните /ВиК/ услуги са тези по пречистване и доставка на вода за

питейнобитови, промишлени и други нужди, отвеждане и пречистване на отпадъчните и дъждовните води от имотите на потребителите в урбанизираните територии /населените места и селищните образувания/, както и дейностите по изграждането, поддържането и експлоатацията на водоснабдителните и канализационните системи, включително на пречиствателните станции и другите съоръжения. Според дадената в § 1, т. 2, б. "а" от ДР на ЗРВКУ легална дефиниция на понятието "потребители на ВиК услуги", това са юридически или физически лица- собственици или ползватели на съответните имоти, за които се предоставят ВиК услуги. В разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от приложимата Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи /в редакция- попр., бр. 93 от 19.10.2004 г.; изм. с Решение № 3887 от 28.04.2005 г. на ВАС на РБ- бр. 41 от 13.05.2005 г., в сила от 13.05.2005 г./ е указано, че потребители на ВиК услуги са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж и право на ползване, включително чрез концесия, на водоснабдени имоти /в този смисъл е и чл. 2, ал. 1 от Общите условия на ищеца/. Получаването на тези услуги се осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика /собствениците/ на ВиК системи и от съответния регулаторен орган, които общи условия влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им в централен ежедневник- чл. 8, ал. 1 и ал. 3 от Наредбата.

При съобразяване на цитираните нормативни разпоредби и на събраните в процеса доказателства се налага извод, че ответникът е имал качеството потребител на ВиК услуги по смисъла на § 1, ал. 1, т. 2, б. "а" от ДР на ЗРВКУ и чл. 3, ал. 1, т. 1 вр. ал. 2, т. 2 от Наредба № 4/14.09.2004 г. през исковия период, тъй като е притежавал вещно право върху процесния имот /право на собственост/ през този период. За установяване притежанието на вещно право върху имота от страна на ищеца е представена поименна справка от имотния регистър, според която на 25.06.2008 г. ответникът е придобил чрез покупка процесния имот заедно с Б.Т.Л., ЕГН: ***** и е учредена договорна ипотека върху процесния имот, като няма данни това вещно право да е отчуждено от него преди или през процесния период.

Имотният регистър е система от данни за недвижимите имоти на територията на Република България и се състои от партидите на отделните имоти. Съгласно чл. 44, ал. 1 от Правилника за вписванията /ПВп/ писмените справки се състоят в издаване удостоверения за вписванията, отбелязванията или заличаванията, както и в издаване преписи или извлечения от съществуващите вписвания, отбелязвания или заличавания по книгите, или от партидата на лицата, а според чл. 45 ПВп удостоверенията се отнасят: а) за определени лица; б) за определени недвижими имоти; в) за определено време. Според чл. 80 ЗКИР актът се вписва, ако праводателят е вписан в имотния регистър като носител на правото, освен при придобиване на право по давност, а съгласно чл. 82, ал. 1 ЗКИР съдията по вписванията разпорежда да се извърши

вписването, след като провери дали са спазени изискванията на закона, както и предвидената от закон форма на акта, с който се признава, учредява, прехвърля, изменя или прекратява вещното право. Предвид указания в Правилника за вписванията и ЗКИР характер на вписванията в публичния имотен регистър, представената справка с дата 20.05.2021 г., която не е оспорена от ответника, е годна да установи притежанието на вещно право от него и основаната на това договорна обвързаност с ищцовото дружество. Отразените в справката факти не са оспорени от ответника, нито е проведено насрещно доказване, че през процесния период притежаваното от него вещно право е било отчуждено. Притежанието на вещно право върху част от имота обосновава извод за наличието на облигационно правоотношение с предмет доставка на ВиК- услуги, обвързващо страните, по което ответникът- като потребител на доставените от ищеца услуги, дължи заплащане на тяхната стойност. Според посочената справка от имотния регистър правата на собственост на ответника върху имота са в обем от 1/2 идеални части и в тези предели съответно следва да бъдат признати и задълженията му към ищеца.

В случая, чрез представената пред първата инстанция справка от Служба по вписванията – София за периода от 01.01.1998 г. до 20.05.2021 г. се установява, че ответникът М. Л. е собственик на 1/2 ид. ч. от процесния имот – обект, находящ се в гр. София, кв. ****, поради което същия като потребител на ВиК услуги дължи заплащане на стойността им съобразно притежаваните от него права -1/2. Същевременно в производството не е установено учредяване вещно право на ползване върху имота в полза на лице, различно от собственика на вещта. Отразяването на това обстоятелство в справката не сочи лицето, в полза на което е учредено ограничено вещно право на ползване.

Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, потребители на услугите В и К са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на жилища и нежилищни имоти в сгради - етажна собственост. Получаването на услугите В и К се осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика (собствениците) на водоснабдителните и канализационните системи или от оправомощени от него (тях) лица и от съответния регулаторен орган /чл. 8, ал. 1 от Наредба № 4/14.09.2004 г. / Общите условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник и влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им в централния ежедневник (чл. 8, ал. 2 и ал. 3 от наредбата).

В производството е установено, че оператор на В и К услуги на територията на гр. София е "Софийска вода" АД. В границите на една обособена територия само един оператор може да извършва тази дейност - арг. чл. 198о, ал. 1 и ал. 2 ЗВ.

В постановеното от СРС решение е прието, че не е доказана дължимостта на претендираните суми за потребени ВиК услуги. Изложени са мотиви, че в производството не е установено спазването на нормативната уредба за отчет на база на потребеното количество вода в имота и не са установени броя ползватели в имота, за които е начислявани ВиК услуги на база. С оглед това съдът е приел за недоказани и съответно – неоснователни претенциите. Така формираните изводи се възприемат изцяло от настоящия състав.

Възраженията на ответника, че в производството не е доказано, че дължи сумата 2 300, 50 лв., представляваща задължение за доставена и потребена вода, за периода: 11.10.2017 г. - 13.06.2021 г., за обект, находящ се в гр. София, кв. ****, както и мораторна лихва в размер от 457.05 лева за периода 11.11.2017 г. – 13.06.2021 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. д. № 59159/2021 г. по описа на СРС, 53-ти състав, съдът намира за основателно.

В проведеното производство ищецът носи тежестта да докаже правопораждащите спорното право факти - основанието, от което правото е възникнало, и неговия размер. Съдът намира, че предявената искова претенция остава недоказана, тъй като не се установява по несъмнен начин, че дружеството-ищец действително е доставило за процесния период твърдените количества питейна вода за обект собственост на ответника.

Съгласно разпоредбата на чл. 32 на Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационни системи ВиК услугите се заплащат въз основа на измереното количество изразходвана вода, отчетено чрез монтираните водомери, а отчетните данни се отбелязват в карнета, заедно с датата на отчитане и подписа на потребителя или негов представител. От дружеството-ищец карнети съдържащи отчети и подписи срещу отчетените показания изобщо не са представени. Не е проведено при условията на пълно и главно доказване, че твърдението от него задължения на ответника са такива представляващи стойност на реално доставени и отведени количества вода, респективно ответника да дължи твърдените суми, като по делото не са представени дори и издадени от дружеството-ищец фактури като главници и лихви.

Съгласно чл. 32, ал. 1 от Наредба № 4/2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи услугите ВиК се заплащат въз основа на измереното количество изразходвана вода от водоснабдителната система на оператора, отчетено чрез монтираните водомери на всяко водопроводно отклонение. Според чл. 35, ал. 1 от същата наредба показанията на водомерите се отчитат с точност до 1 куб. м. за период, който се определя в общите условия или договора, но не по-дълъг от шест месеца. Следователно в същата Наредба е предвидено ползваните ВиК услуги да се заплащат

само въз основа на реално измереното количество изразходвана вода от водоснабдителната система на оператора, отчетено чрез монтираните водомери на всеки потребител. От това правило са предвидени и изключения, които са изброени изчерпателно. С оглед това въззивният съд приема, че в проведеното производство не е доказано реално потребление на ВиК услуги за исковия период, през който от страна на ищеца да са издавани фактури за начислените и дължими суми от ответника. Не е доказано и наличие на визираното в Наредба № 4/2004 г. изключение. Както е посочено, при отсъствие на потребителя или негов представител, същият е длъжен да уточни с оператора извършване на отчитането в удобно за двете страни време. При неизпълнение на това задължение, следва да се приеме, че налице отказ за осигуряване на достъп. Отказът обаче следва да бъде удостоверен по надлежния ред и процедура - да е съставен протокол от длъжностно лице с удостоверяване на отказа на потребителя да осигури достъп, който протокол трябва да бъде подписан от длъжностното лице и поне от един свидетел, на когото са посочени трите имена, единен граждански номер и адрес. По делото нито се твърди, нито се установява изпълнена такава процедура, поради което не може да бъде приета дължима по реда на чл. 35 от Наредба № 4 сума от ответника. В тази връзка не са представени никакви доказателства, които да удостоверяват правилното и законосъобразно извършване на тази процедура.

Неоснователно е оплакването на въззивника, че с оглед доказването на количеството реално доставени ВиК услуги до процесния имот за твърдения период е направил доказателствено искане с исковата молба за допускане на съдебно-счетоводна и съдебно-техническа експертиза. В подадената искова молба не се съдържат такива доказателствени искания, като такива не се установява да са направени въобще в производството пред СРС. В допълнение следва да се посочи, че доказателствени искания не са релевирани и пред въззивната инстанция.

При тези изводи правилно и законосъобразно са отхвърлени като неоснователни претенциите на ищеца. Поради тези съображения и с оглед съвпадане изводите на двете съдебни инстанции по съществото на спора решението на СРС следва да бъде потвърдено като правилно.

По разноските пред СГС:

С оглед изхода на спора, право на разноски има въззиваемата страна. Същата е претендирала адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв., поради което и в полза на адв. И.-А. Ч. Н. – САК следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер от 575.76 лева съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 387/09.01.2023 г., постановено по гр.д. № 5280/2022 г. по описа на СРС, ГО, 53-ти състав, с което са отхвърлени предявените от „Софийска вода“ АД със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. „Младост 4“, ул. **** срещу М. С. Л. с ЕГН: ***** с адрес: гр. София, ул. **** с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 198о, ал. 1 от Закона за водите и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че длъжникът дължи на ищцовото дружество сумата от 2 300.50 лева – потребена, но незаплатена вода за процесния имот за периода от 11.10.2017 г. до 13.06.2021 г., ведно със законната лихва от 02.02.2002 г. до окончателното изплащане на вземането, както и за сумата от 457.05 лева – мораторна лихва за периода 11.11.2017 г. – 13.06.2021 г.

ОСЪЖДА „Софийска вода“ АД със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. „Младост 4“, ул. ****, сгр. 2А да заплати в полза на адвокат И.-А. Ч. Н. – САК с Булстат **** на основание чл. 78, ал. 3 вр. чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 от ЗАдв. сумата от 575.76 лева (петстотин седемдесет и пет лева и седемдесет и шест стотинки) – адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред СГС.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____